

Chương 299: Cosplay Nữ Sinh (1) - Phía Sau
Hậu Trường
(Số từ: 3321)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:09 PM 16/04/2023

Sau khi người phụ nữ bí ẩn rời đi.

Bertus lau mồ hôi lạnh trên trán.

'Làm thế nào tôi có thể phạm sai lầm như vậy?'

Vì phạm phải một điều thô lỗ ngoài sức tưởng tượng, Bertus toát mồ hôi lạnh.

Nếu ai đó đã làm điều đó với Bertus, anh ta sẽ có những ý nghĩ giết người. Bertus chưa bao giờ nhìn thấy hoặc nghe thấy ai phun trà vào mặt người khác, anh cũng chưa bao giờ tưởng tượng ra điều đó.

Đó là một hành động vô cùng bất lịch sự.

Tuy nhiên, bên kia có vẻ giật mình nhưng không tức giận.

Đó thực sự là một phản ứng lố bịch.

Tay cô ấy run quá mức, và Bertus tự hỏi tại sao một người không rõ danh tính lại lo lắng như vậy.

Đột nhiên, khai nghiệm rượu.

Đó là một phản ứng không phù hợp với vẻ ngoài thanh lịch của cô ấy chút nào.

Trang phục của cô không sang trọng mà khá bình thường. Thật khó để biết bên trong chiếc Vali lớn có gì, nhưng có vẻ nó không phải là một món đồ xa xỉ.

Nói một cách chính xác, cô ấy có vẻ là con gái của một thường dân được nuôi dạy tốt.

Đặc điểm nổi bật của cô ấy là mái tóc bạch kim dường như tỏa sáng và các đường nét trên khuôn mặt thanh tú giống như một bức tranh. Trang điểm của cô ấy có vẻ dày, nhưng nó không cảm thấy lạc lõng.

Cô ấy là một người kỳ lạ theo nhiều cách.

Từ xa, anh đã nghe thấy giọng nói sắc bén của cô ấy ngay cả khi đang tiến lại gần nơi hỗn loạn.

-Hừ, người là loại ra tay trước lời nói à?

-Người có dám không?

Đó không phải là điều mà một cô gái trẻ lớn lên sẽ nói.

*Giật mình

“Điện hạ...”

“Ừ, ngồi xuống đi.”

Bertus nhìn người đàn ông đang tiếp cận mình, đông cứng vì sợ hãi, và hai người đàn ông khác mà anh ta mang theo.

Không cần Bertus nói bất cứ điều gì, cả ba người họ quỳ xuống trước mặt anh ta thay vì ngồi trên

ghế. Bertus khoanh chân khoanh tay nhìn ba người đang quỳ.

"Tại sao các người làm điều này?"

"Thực xin lỗi, thưa Điện hạ!"

"Người không hiểu những lời của ta về mục tiêu vận hành và quản lý an toàn các chuyến tàu và nhà ga ma thuật sao? Người không chỉ gây khó chịu cho người dân mà còn cố gắng tấn công họ?"

"Thực xin lỗi, thưa Điện hạ!"

Người đàn ông cuối cùng đã không thể kiềm chế cơn giận của mình đối với người phụ nữ bí ẩn và định đánh cô ấy.

Ba người này không chỉ là những người lính bình thường; họ là thuộc hạ của Bertus.

Nói cách khác, họ là hiệp sĩ của Công quốc Salerian.

Bertus cười khúc khích.

"Người đã nhận được bao nhiêu?"

"Xin thứ lỗi?"

"Thật may là không có chuyện gì xảy ra. Nếu người thực sự tấn công người con gái đó, ta đã bị mắng một tuần vì đã để người phụ trách an ninh tấn công công dân. Em gái cùng cha khác mẹ của ta sẽ chỉ nhìn ta tự hủy mà không làm bất cứ điều gì. Thật xấu hổ. Cô nàng đó đủ phi thường để đỡ cái tát của người bằng một tay, phải không? Thật

may mắn khi cô ấy đã không biến một tuần nỗ lực của ta thành không khí."

"Thần xin lỗi. Thần có mắt như mù."

"Này, người đã nhận được bao nhiêu? Ta không hiểu. Nếu không phải người lấy tiền từ Charlotte, tại sao lại làm chuyện điên rồ như vậy? Nói cho ta biết, người đã nhận được bao nhiêu từ em gái cùng cha khác mẹ của ta?"

Trước trò đùa ác ý của Bertus, nét mặt của ba hiệp sĩ Công quốc Sallerian trở nên tái nhợt.

Lời nói và hành động của Bertus bây giờ giống của Reinhardt một cách kỳ lạ.

"Xin hãy giết chúng thần, thưa Điện hạ!"

Mặc dù phán đoán của Bertus bị vặn vẹo, nhưng anh ta không có ý định giết ba người này.

Thời điểm các hiệp sĩ trở thành một phần của tầng lớp đặc quyền, đặc biệt là những người xuất thân từ các gia đình có quan hệ mật thiết với quyền lực, họ thường thấy mình đứng trên luật pháp.

Một số cá nhân tin rằng địa vị đặc quyền của họ đến từ bên trong họ, điều này có thể dẫn đến sự thiếu hiểu biết và kiêu ngạo. Trong số các hiệp sĩ của Công quốc Sallerian, có những người phù hợp với mô tả này.

Họ sẽ chỉ huy các lính canh bằng một vài từ, và thậm chí giết người mà không chịu trách nhiệm.

Những người này nghĩ rằng việc giết một vài công dân là tốt.

Thật là ngu ngốc khi họ cố gắng trừng phạt một công dân ở nơi công cộng.

"Nếu các người cố gắng làm hỏng tuần của ta một lần nữa như thế này, nó sẽ rất vui," Bertus nói với vẻ mặt dữ dội trước khi bỏ họ lại phía sau.

Những người thiện cận, ngay cả khi có năng lực, cũng vô dụng.

Những người thích bạo lực nên được gửi đến những nơi mà họ có thể thỏa mãn khuynh hướng bạo lực của mình. Bertus đã quyết định nơi chuyển ba người họ.

Nếu họ chỉ trừng phạt một tên trộm vặt, nó sẽ không phải là vấn đề lớn. Tuy nhiên, nếu họ đánh người dân đã cố gắng ngăn cản họ, thì vấn đề sẽ leo thang.

Bertus không nhìn rõ, nhưng anh ta đã nghe nói rằng người phụ nữ tóc bạc đã nắm lấy cổ tay của hiệp sĩ. Cô ấy có vẻ giống như một người sẽ không có nhiều sức mạnh.

Có thể nắm lấy cánh tay của một hiệp sĩ bằng một tay, ngay cả khi không còn đủ sức mạnh, thật ấn tượng. Bertus biết rằng cơ thể và sức mạnh không nhất thiết phải tương quan với nhau, như anh đã chứng kiến một vài trường hợp ngoại lệ.

Cô ấy có thể là ai?

Lần đầu tiên trong đời, Bertus thực sự tò mò về danh tính của người đó.

'Cô ấy có vẻ trông quen thuộc bằng cách nào đó...'

Không phải khuôn mặt hay biểu hiện của cô ấy có vẻ quen thuộc, mà là một cái gì đó về phong thái của cô ấy.

-Hừ, người là loại ra tay trước lời nói à?

-Người có dám không?

Bằng cách nào đó, hành vi của cô ấy cảm thấy quen thuộc.

Tuy nhiên, ấn tượng về người phụ nữ tóc bạc quá mạnh và Bertus không thể nghĩ ra ai khác.

Nhìn thấy cô ấy bối rối khi họ gặp mặt trực tiếp có phần đáng yêu.

'...Thật không tốt khi biết một người quá nổi bật.'

Và, mặc dù anh không nói với cô, nhưng dường như cô biết anh là ai. Tất nhiên, khuôn mặt của anh ta không phải là hoàn toàn xa lạ, vì vậy cô nhận ra anh ta cũng không có gì lạ.

Cô ấy có thể là ai?

Cô ấy là người như thế nào?

Bertus trở nên bối rối vì cuộc gặp gỡ bất ngờ này.

Thật kinh khủng khi gặp phải Bertus bởi một sự trùng hợp tồi tệ như vậy. Thực tế là mọi chuyện sẽ

ồn nếu tôi phớt lờ những đứa trẻ bị đánh khiến nó thậm chí còn tồi tệ hơn.

Lúc đầu, đó chỉ là một hành động, nhưng sống như thế này khiến anh cảm thấy như mình đã thực sự trở thành loại người này.

Không, nhưng mà, đánh trẻ con như vậy không phải là sai sao?

...Ngay cả khi đó là sự thật, vào thời điểm này, nói điều đó có vẻ hơi đạo đức giả.

Chúng ta đừng lo lắng về nó.

Bertus sẽ không đến để xem những thứ như cuộc thi Cosplay Nữ Sinh. Anh ta được cho là bận rộn với những nhiệm vụ quan trọng và thậm chí sẽ không thể đặt chân đến gần Temple trong lễ hội.

Khi đến gần Temple hơn, bước chân của tôi ngày càng nặng nề hơn.

Tôi thật sự không muốn đi...

Nhưng tôi phải làm vậy.

Vì tất cả đều vì lợi ích của mình.

Không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi...

Vì lý do nào đó, cái Vali có cảm giác nặng như đang kéo lê một miếng sắt.

Ít nhất một điều đã được quyết định.

Nếu tôi cứ tiếp tục như thế này, điều gì đó kỳ lạ có thể xảy ra.

Đầu tiên, bất kể chuyện gì xảy ra, tôi phải chịu đựng nó. Nếu tôi không làm, mọi thứ có thể trở nên tồi tệ hơn.

"Tại sao tôi phải..."

Kono Lint nhìn chăm chăm vào không trung với đôi mắt không tập trung. Lint hiện đang mặc một chiếc váy nữ do ban tổ chức chuẩn bị.

Kono Lint muốn tự cắt lưỡi mình vì đã đưa ra những nhận xét không cần thiết như vậy.

'Hôm nay có cuộc thi Cosplay Nữ Sinh à?'

'Đó là cái gì?'

Heinrich von Schwarz, Cayer Vioden, Erich de Lafaeri, và Kono Lint.

Bốn người họ đã cùng nhau tận hưởng nhiều hoạt động khác nhau trong lễ hội.

'Họ đang nhận đơn cho đến tối nay.'

Người đưa ra chủ đề này đã làm như vậy với mục đích xấu, nghĩ rằng đó sẽ không phải là họ.

'Hãy chơi oẳn tù tì, và người thua cuộc phải tham gia. Các cậu nghĩ sao?'

Các chàng trai đôi khi đánh cược niềm tự hào của họ vào những vụ cá cược kỳ lạ.

Nói chính xác hơn, họ chấp nhận rủi ro không cần thiết để nhìn thấy sự bối rối của người khác.

'...Cái gì? Tại sao tôi nên làm vậy? Cậu điên à?'

'Tại sao không? Thật vui phải không?'

Thật xấu hổ làm sao.

Nhìn thấy nhau, làm điều gì đó mà họ sẽ không bao giờ muốn làm trước mặt nhiều người. Những cảm xúc cảm thấy khi nhìn thấy khuôn mặt của họ ngập trong sự xấu hổ.

Trêu ghẹo cả đời.

Không có lý do gì để không nhìn. Đương nhiên, phản ứng của mọi người là thờ ơ.

Kono Lint cũng nghĩ vậy trước khi nói ra.

'Không sao miễn là không phải tôi, phải không?'

Có bốn ứng cử viên. Do đó, xác suất là một phần tư.

Đó là một canh bạc không thể cưỡng lại.

Kono Lint đã đề xuất nó trước khi phán đoán hợp lý diễn ra.

'Nếu cậu không tham gia, cậu sẽ bị loại!'

Kết quả?

"..."

Bây giờ, Kono Lint đang ở trong phòng chờ phía sau sảnh chính nơi tổ chức cuộc thi Cosplay Nữ Sinh đã giải thích mọi chuyện.

Miễn là không phải họ, nhưng điều đó có nghĩa là ai đó phải làm việc đó, và ai đó là Kono Lint.

Mặc dù xác suất là như nhau, nhưng thật kỳ lạ là người đề xuất trước thường lại là người bị rơi vào tình huống đó. Kono Lint là người đó.

"Này, cậu có thể ngồi yên không?"

"À được rồi..."

"Nhìn mặt cậu kìa. Sao da cậu thế này? Lốp trang điểm còn không bám nổi nữa. Chắc chắc."

Liana de Grantz đang thoa phấn lên mặt Kono Lint.

Thông thường, Liana đối xử với anh như một người hầu đơn thuần, nhưng giờ anh đang tận hưởng vinh dự được một nữ quý tộc trẻ tuổi như cô trang điểm cho mình.

Trong hoàn cảnh bình thường, Kono Lint sẽ rất phần khích và tim anh sẽ đập thành thịch, nhưng bây giờ, anh cảm thấy như mình sắp chết trong thời gian thực.

'Cái gì? Cuộc thi Cosplay Nữ Sinh?'

'Các cậu có loại sở thích đó không?'

'Một trò chơi trừng phạt?'

'A, là hấn sao?'

'Hừ hừ. Huh. À, đúng rồi. Nó thật thú vị! A, hahaha! Trang điểm? Chắc chắn, tôi sẽ làm điều đó, không có vấn đề lớn! Chắc chắn! Tôi sẽ làm nhiều như cậu muốn! Khi nào? Hôm nay?'

Họ thậm chí còn không nghĩ đến việc trang điểm, nhưng bạn bè thường rất nhiệt tình giúp đỡ khi gặp những điều không may như vậy.

Biết rằng Liana đã hỗ trợ Ellen và Cliffman cho cuộc thi Mr và Miss Temple, mọi người đã đến gặp Liana.

Như thể sự lạnh lùng trước đây của họ chưa từng xảy ra, họ đã chiêu mộ thành công Liana, người thường không nói nhiều, sau khi Kono Lint tham gia cuộc thi Cosplay Nữ Sinh được xác nhận.

Có vẻ như điều đó không quan trọng miễn là nó vui, vì vậy Liana không chỉ đích thân trang điểm cho Kono Lint trong phòng chờ ở hậu trường nơi tổ chức cuộc thi Cosplay Nữ Sinh mà còn giúp anh ấy chọn quần áo.

Tất nhiên, Liana không cho Lint mượn quần áo của cô ấy.

Cô ấy đã mặc cho Lint một trong nhiều bộ trang phục phụ nữ do ban tổ chức chuẩn bị, và đang suy nghĩ sâu sắc, thử các kiểu trang điểm và đội tóc giả khác nhau cho anh ấy.

Sau khi cân nhắc một lúc, Liana tặc lưỡi.

"Làm thế nào về điều đó?"

"Cái gì?"

"Cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa, nó chỉ trông thật buồn cười, phải không?"

"....."

Dù đã cố gắng hết sức, Liana vẫn cười khúc khích trước vẻ ngoài có vẻ buồn cười của Lint.

Những cảnh tượng tự đang diễn ra xung quanh họ. Cuộc thi không đặc biệt lớn, vì vậy phòng chờ chỉ là một hội trường lớn phía sau một khán phòng lớn. Một số người đang thở dài thườn thượt, trong khi những người khác đang được người khác trang điểm.

Đối với hầu hết các phần, các biểu hiện đều chua chát.

Có những người siêng soi gương, loay hoay với ngoại hình lại càng khó soi hơn.

Và rồi, ở đằng kia, một chiếc xe tăng khổng lồ con người đang mặc chiếc váy cỡ lớn nhất hiện có, nhưng nó trông giống như một chiếc váy ngắn trên người anh ta.

Thấy mình như vậy còn kỳ cục hơn là cảm thấy xấu hổ.

Nơi này là địa ngục.

Kono Lint tự hỏi ai hung ác hơn, những con quỷ ở địa ngục hay những khán giả đến cười nhạo những con quỷ đó.

May mắn thay, vì những người không tham gia chỉ được phép một người cho mỗi thí sinh giúp trang điểm và tạo kiểu tóc, giống như Liana, cô ấy là

người duy nhất có thể cười trước vẻ ngoài của Lint.

Cái miệng của anh ta có vấn đề.

Không có lý do gì để đắm chìm trong sự tự thương hại, vì dù sao thì anh ấy cũng không thể hoàn tác nó.

—Thí sinh số 1.

Kono Lint đeo thẻ có số của anh ấy trên đó.

Và nó là số 1.

Số người tham gia được cho là được chỉ định ngẫu nhiên, không phải theo thứ tự đăng ký.

Vậy mà anh, người đăng ký cuối cùng, lại phải là người đi đầu tiên.

Điều đó càng khiến anh muốn chết hơn.

"Tại sao cậu không thể được sinh ra xinh đẹp hơn?"

"Tại sao đó là lỗi của tôi?... Tại sao tôi phải sinh ra phải xinh đẹp?... Tôi là con trai..."

"Thật sao? Nhưng cậu cũng không hẳn là đẹp trai."

"Làm ơn, hãy thương xót..."

Trong khi trang điểm, Liana dường như thấy tình huống này khá thú vị, khi cô ấy cứ cười khúc khích và tinh nghịch chọc Lint.

Họ có thể đổ lỗi cho ai?

Chỉ có chính họ vì đã gây ra tình huống tồi tệ này.

Trong địa ngục đó, nơi họ cố gắng nhìn cười khi nhìn nhau, họ chuẩn bị cho cuộc thi trong một hậu trường hơi hỗn loạn.

Kono Lint nhìn thấy ai đó đang ngồi trong một góc giữa những người trông giống như họ đang ở trong tình trạng khó khăn tương tự.

Người đó mặc áo choàng.

Họ dường như là một thí sinh.

Dù khuôn mặt của họ bị che khuất bởi chiếc mũ trùm đầu, Lint vẫn có thể nhìn thấy người đó có mái tóc bạch kim, quai hàm đẹp và đôi môi hồng lấp lánh.

Bằng cách nào đó, bầu không khí xung quanh họ rất khác.

Khi người đó ngồi yên lặng mà không tham gia trò chuyện với bất kỳ ai, một người nào đó đã đến gần họ.

Có vẻ như đó là một nhân viên của ban tổ chức cuộc thi.

Mặc dù không thể nghe thấy cuộc trò chuyện từ xa, nhưng dường như họ đã trao đổi vài lời trước khi người đội mũ trùm đầu gật đầu và cởi mũ trùm đầu ra.

Trong một lúc, Lint Kono không nói nên lời.

Những thí sinh khác cũng đã nhìn thấy người đó cũng cảm thấy như vậy.

Có vẻ như nhân viên đã nói chuyện với người đó, sau đó gật đầu.

“Cậu đang nhìn cái gì chăm chú như vậy?”

Liana cũng hướng ánh nhìn của mình về cùng một hướng khi nhận thấy Lint không thể rời mắt khỏi người đó, và cô đánh rơi lọ mỹ phẩm đang cầm trên tay.

“...Cái gì? Các cô gái có được phép tham gia không? Không, không thể, phải không?”

Liana lẩm bẩm một cách trống rỗng.

Đó là một cảnh tượng gây sốc đến nỗi cô ấy không thể không nói điều đó, mặc dù cô ấy biết điều đó là không thể.

—Một cô gái.

Hoặc có lẽ không phải là một cô gái, nhưng chắc chắn, nó trông giống như vậy.

Cô gái đội lại chiếc mũ trùm đầu sau khi cuộc trò chuyện với nhân viên kết thúc.

“Cậu có nghĩ rằng đó là con trai?”

Liana nhìn lại Lint với vẻ sửng sốt và hỏi. Khuôn mặt không còn được nhìn thấy, nhưng.

“Tôi không biết....”

Cả hai người họ và những người khác nhìn thấy người tham gia tóc bạc đều sửng sốt.

Hơn nữa, Lint nghĩ rằng mình đã giao tiếp bằng mắt với cô gái(?) ngay trước khi cô ấy đội mũ trùm đầu trở lại.

Anh thấy rõ khuôn mặt cô gái đỏ bừng dưới chiếc mũ trùm đầu.

'Nó có thể là...?'

Kono Lint có cảm giác về khuôn mặt và thái độ của cô gái, mặc dù anh chỉ nhìn thấy nó trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

'Cô ấy không thể yêu tôi, phải không?'

Kono Lint đã đi đến những kết luận kỳ lạ.

—Thí sinh số 40.

Lint có thể nhìn thấy con số trên ngực cô gái, ngay cả khi anh không biết bất cứ điều gì khác về cô ấy. Anh có thể thấy rằng cô gái cứ làm bầm điều gì đó dưới chiếc mũ trùm đầu, chỉ sử dụng đôi môi của mình.

-Chết tiệt...tại sao họ lại ở đây...tại sao vậy...

Tất nhiên, Kono Lint không biết rằng hầu hết nó gần giống như những lời nguyên rủa thì thầm trong hơi thở của cô gái đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading